

[Anker Jørgensen]

Derimod overrasker det os parlamentarikere, at statsministrene stadig fastholder, at ministrene ikke skal deltage i de fem landes delegationer i Nordisk Råd. Vi parlamentarikere lægger vægt på, at der er et tæt samarbejde mellem ministre og parlamentarikere. Ikke mindst på dette område har vi i Norden ikke haft noget såkaldt, skal vi sige demokratisk underskud, og vi har derfor nærmest været forbilledlige – sammenlignet med f.eks. EF.

Jeg vil derfor meget kraftigt advare imod, at man foretager blot det mindste skridt i retning af at mindske parlamentarikernes indflydelse. Det er det modsatte, der skal ske.

Når det gælder kulturpolitikken, overbyder statsministerrapporten tilsyneladende de tanker, der er mellem parlamentarikerne med hensyn til den fremtidige kulturindsats. Men det er kun tilsyneladende. Man taler om, at bevillingerne skal øges, oven i købet i meget betydeligt omfang, og at de endda skal udgøre omkring 50 pct. af hele budgettet på et senere tidspunkt. Men de mange dejlige kulturpenge skal tages fra andre former for nordisk samarbejde. Det minder lidt om den gamle Storm P.-tegning, der viser en hund, der er sulten, men så skærer man bare et stykke af halen og giver det til den sultne hund. Vi må absolut kræve, at der sker en reel øget indsats på det kulturpolitiske område. Det er i øvrigt usikkert, hvor det er man vil spare for at kunne øge bevillingerne til kulturen.

Når det gælder selve behandlingen af budgettet i Nordisk Råd, troede jeg, vi efterhånden havde opnået enighed om, at proceduren fremover skulle være den, at det er ministerrådet, der fastsætter rammen, men at Nordisk Råd kunne have til opgave at foretage den endelige prioritering af den indsats, der skulle gøres for at udvikle det nordiske samarbejde. Her har statsministeren tilsyneladende trukket tidligere tilsagn tilbage. Det spørgsmål må også løses, som parlamentarikerne har foreslået det.

I de senere år har det udviklet sig til en praksis, at der holdes to sessioner om året mod tidligere kun én session i Nordisk Råd. Det er der i høj grad brug for. Det er helt nødvendigt, at der er en mere hyppig og løbende kontakt mellem de nordiske lande, både på regeringsniveau og mellem parlamentarikerne. Vi står over for langt større opgaver end tidligere, opgaver, som principielt også er helt nye for Nor-

disk Råd. Vi skal følge med i den europæiske udvikling. Vi skal prøve at koordinere de nordiske landes synspunkter og holdninger, både til hovedlinierne i den europæiske udvikling og til væsentlige og større sager og forslag, som kommer op i De Europæiske Fællesskaber. Skal det lykkes, må vi netop mødes oftere, både på ministerplan og i de parlamentariske udvalg og ved sessioner. Jo mere vi er sammen, jo bedre vil det gå. Kun på den måde kan vi sikre os, at Norden har sin egen profil i det samarbejde, der foregår i Europa, og som alle nordiske lande alligevel på en eller anden måde indrages i.

Det bliver også nødvendigt, at Nordisk Råd f.eks. følger med i, hvad der sker i samarbejdet i EF og EFTA. Vi har også brug for, at de enkelte nationale parlamenter i betydelig højere grad beskæftiger sig med Norden.

Vi skal også i de fem nordiske lande og fem nordiske parlamenter sørge for, at man følger de rekommandationer op, som Nordisk Råd fremlægger, og faktisk gennemfører dem. Der skal også indøves og indarbejdes nye kontaktformer mellem Nordisk Råd og de nationale parlamenter, f.eks. ved at lægge vægt på, at Nordisk Råds Præsidium regelmæssigt mødes med alle de nationale gruppeformænd, således at vi er sikre på, at den nordiske dimension ikke glemmes på det nationale plan. Det kan ske ved Nordisk Råds sessioner.

Jeg tror såmænd også, det vil være nødvendigt, at der f.eks. finder udvekslinger af synspunkter sted mellem Folketingets Markedsudvalg og den danske delegation ved Nordisk Råd.

I Nordisk Råd har vi haft ganske godt held med udveksling af unge, som gennemfører en eller anden form for studier. Det, som vi kalder Nordplus, og EF's Erasmus, som i nogen grad er en parallel til Nordplus, er nu også knyttet til hinanden i et vist samarbejde, således at Norden og EF kan udveksle sammen. Men også her er det nødvendigt, at Norden markerer sig og sin egen profil i uddannelsespolitikken. Heller ikke på det område behøver vi blot at være en kopi.

Det er vigtigt, når det i kulturudvalgets rapport siges, at Norden også kan og bør lave, hvad man kalder kulturmanifestationer i forhold til udlandet. Det er en måde at vise Nordens ansigt på. Og måske vil det være flot og